

den tyske Mark stod i 40, havde der rejst sig et nyt Valutaspørgsmaal, da den var sunket til 20, og havde vi da vedtaget en Løsning, saa havde vi maattet rejse Spørgsmaalet for 3die Gang nu, da Markkursen staar i omkring 12 Øre. Der er derfor intet gaaet tabt ved, at Overvejelserne er blevet fortsat indtil nu. Jeg mener i øvrigt at have Grund til at antage, at det inden ret længe vil blive muligt at enes om en Løsning.

Den danske Regerings Politik i det sønderjyske Spørgsmaal har fra første Færd, da vi den 23. Oktober i Fjor havde Lejlighed til at fremlægge den for den høje Rigsdag, gaaet ud paa at arbejde for en Deling af Sønderjylland efter nationale Linier. Den støtter sig herved historisk til den Erkendelse, som før Ulykkesaaret fandtes hos nogle og ikke de ringeste af den danske Nation, men ikke den Gang kunde gøre sig gældende, men som efter 1864 fandt Tilslutning hos hele det danske Folk, nemlig den Erkendelse, at en Løsning efter Nationalitetsprincippet var det, som burde tilstræbes af den danske Nation, enten man betragtede Spørgsmaalet fra et Retfærdighedssynspunkt, eller man saa paa, hvad der kunde antages at bringe Danmark en varig og betryggende Ordning.

Denne Politik har Regeringen uvægerligt fastholdt i det forløbne Aar overfor de Forsøg, der fra anden Side er gjorte for at lokke det danske Folk til at genoptage den før Tysklands Sammenbrud af alle længst forladte Ejderpolitik. Denne Imperialisme i dansk Format har gennemløbet forskellige Faser, og alt efter disse Fasers Karakter har Regeringen maattet tage sin Stilling. Den begyndte som det, der blev kaldt Flensborgbevægelsen. Hvis denne Bevægelse havde indskrænket sig til i Overensstemmelse med den nordslesvigske Vælgerforening, de danske Sønderjydere politiske Representation, at forlange en Afstemning i Flensborg, var den ikke kommet i Modsætning til Regeringen; thi den danske Regering havde straks tiltraadt Vælgerforeningens Ønsker, saaledes som de fandt Udtryk i Aabenraa-Resolutionen af 17. November forrige Aar. Men Flensborgbevægelsen omformedes til en Bevægelse for en Aneksion af Flensborg, idet dens Ledere herved støttede sig paa en Paastand om, at de allierede og associerede Magter ikke vilde gaa med til en Afstemning i Flensborg. Overfor denne Paastand, som vakte betydelig Bevægelse, men som heldigvis senere viste sig grundløs, maatte Regeringen

fastholde, at Danmark kun kunde modtage Flensborg, hvis Flensborg selv ønskede det, saaledes at den, hvis en Afstemning i Flensborg ikke kunde gennemføres, maatte forlange andre utvetydige Tilkendegivelser, der paa fyldestgørende Maade kunde erstatte en Afstemning som Villies-tilkendegivelse fra Byens Borgere.

Da derefter Udviklingen af de politiske Forhold i Tyskland medførte Ønsker fra visse Dele af den tyske Befolkning i Sydslesvig om at komme ind under dansk Styre, fandtes der Danske, der udenom den danske Regering og den danske Rigsdag havde den Dristighed at paatage sig at være disse Ønskers Talsmænd overfor Fredskonferencen i Paris og saaledes at søge udenom Landets lovlige Myndighed og Repræsentation at paatvinge Danmark en Grænse, der ikke ønskedes af det danske Folk udenfor et ganske ringe Mindretal. Denne Bevægelse, der er blevet kaldt Dannevirkebevægelsen, var stridende mod Tanken om Folkenes Selvbestemmelsesret paa Nationalitetsprincippets Grund. Den havde ikke folkelig Berettigelse, thi det folkelige Krav er at forene hele det danske Folk paa begge Sider af den kunstige Grænse, som blev sat i 1864, og Bevægelsen var heller ikke i Overensstemmelse med Aanden i Folkeafstemningsprincippet, thi denne er at give Lejlighed for Grænsebefolkninger, der nationalt hører til et andet Folkesamfund, ved en fri Afstemning at slutte sig til dette. Denne Dannevirkepolitik bragtes til at strande ved Rigsdagens fortrolige Møde den 12. Maj dette Aar, hvor Venstre, det radikale Venstre og Socialdemokratiet forenedes om at fastholde den een Gang ubetinget fastslaaede Politik. Danmark har Grund til at være de allierede og associerede Magter taknemmeligt for, at disse, der ganske naturligt ikke havde villet afvise Sydslesvigerne Ønske, dog ved den endelige Afgørelse har lagt større Vægt paa det danske Folks Opfattelse.

Vi har dernæst i den sidste Tid oplevet Genoptagelse af Anneksionsbestræbelserne med Hensyn til Flensborg, og denne Gang kan de ikke grunde sig paa nogen Paastand om Nødvendigheden for Danmark af at kræve Flensborg uden Afstemning, thi Afstemningen i Flensborg er sikret. Der kræves derimod, at Afstemningen i Flensborg kun skal respekteres, hvis den er til Fordel for Danmark. Den støtter sig herved paa en Fortolkning af Fredstraktatens Artikel 110, hvor det hedder: „Indtil Grænselinien kan fastsættes i Terrænet,